

บันทึก

เรื่อง การพิจารณาบรรจุข้าราชการมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ให้เข้าชั้น อันดับ และขึ้นเงินเดือน

ตามหนังสือของกรมสารบรรณคณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหาร ที่ ๗๗๒๐/๒๕๐๑ (ศษ.๒) ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๑ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาปัญหาเกี่ยวกับการบรรจุข้าราชการมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ให้เข้าชั้น อันดับ และขึ้นเงินเดือนตามที่ ก.พ. ประสงค์ซึ่งสรุปได้ดังนี้ คือ

๑. ผู้ที่พึงจะได้รับการยกฐานะให้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๔๙๙ แต่เป็นผู้ที่มีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ก่อนวันใช้พระราชบัญญัติดังกล่าวบังคับจะไม่สมควรใจที่จะรับการบรรจุตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวเป็นรายๆ ไปจะได้หรือไม่

๒. การบรรจุบุคคลดังกล่าวในข้อ ๑ เป็นข้าราชการจะบรรจุตามมาตรา ๕ เท่านั้นได้หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีความเห็นดังต่อไปนี้

ก่อนที่จะพิจารณาปัญหาตามที่ ก.พ.ถามมานั้นคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า ควรจะพิจารณาปัญหาในเบื้องต้นเสียก่อนว่า ผู้ที่ดำรงตำแหน่งตามเงื่อนไขและมีคุณสมบัติตามที่พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๔๙๙ กำหนดไว้ แต่หากเป็นผู้ที่มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ก่อนวันที่พระราชบัญญัติดังกล่าวใช้บังคับ (คือวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๐) นั้น อยู่ในข่ายที่จะได้รับการบรรจุให้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญด้วยหรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า ถึงแม้บทบัญญัติมาตรา ๕^๑ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๔๙๙ จะเป็นบทกฎหมายพิเศษและมีลักษณะเป็น

ส่งพร้อมหนังสือที่ ๕๕/๒๕๐๒ ลงวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๐๒

^๑ มาตรา ๕ ผู้ใดเป็นศาสตราจารย์ประจำ อาจารย์ประจำ อาจารย์ผู้ช่วยหรือพนักงานของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อยู่ไม่น้อยกว่าหกเดือนก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และมีคุณสมบัติตามมาตรา ๔๔ หรือแม้จะขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๔๔ แต่ได้รับการยกเว้นตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๔๙๗ ให้ผู้นั้นเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนนับแต่วันที่ผู้นั้นเริ่มเข้าเป็นศาสตราจารย์ประจำ อาจารย์ประจำ อาจารย์ผู้ช่วย หรือพนักงานของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง หรือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แล้วแต่กรณี ทั้งนี้เว้นแต่ผู้ดำรงตำแหน่งซึ่ง ก.พ.กำหนดให้บรรจุจากข้าราชการพลเรือนวิสามัญ หรือกระทรวงการคลังให้บรรจุเป็นลูกจ้าง

การบังคับให้บุคคลอันอยู่ในลักษณะและเงื่อนไขตามที่บัญญัติไว้นั้นต้องเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ แต่ก็จำเป็นจะต้องพิจารณาด้วยว่าความมุ่งหมายของบทบัญญัติดังกล่าวนั้นประสงค์จะให้ประโยชน์แก่บุคคลที่สมควรและสามารถที่จะเป็นข้าราชการเช่นนั้นได้เท่านั้น ทั้งนี้เห็นได้ว่าบทบัญญัติดังกล่าวนี้ยังได้บัญญัติถึงคุณสมบัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนไว้ด้วย แต่ความเป็นข้าราชการพลเรือนนั้นหาใช่จะจำกัดอยู่แต่เฉพาะพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนเท่านั้นก็หาไม่ยังต้องอยู่ในบังคับของพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการอีกด้วย กล่าวคือ พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการได้จำกัดไว้ว่า ข้าราชการพลเรือนจะรับราชการได้เพียงอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์เท่านั้น^๒ (ซึ่งอาจต่ออายุให้รับราชการต่อไปได้ต่อเมื่อได้ปฏิบัติตามวิธีการพิเศษ แต่ก็จะมีอายุเกินหกสิบห้าปีมิได้) ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า การเป็นข้าราชการพลเรือนนั้น นอกจากอยู่ในบังคับของกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนแล้วยังต้องอยู่ในบังคับของกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการอีกด้วย

คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นว่า การที่จะบังคับให้เป็นไปตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๙ นั้น ถ้ามิได้คำนึงถึงข้อจำกัดในเรื่องอายุชั้นสูงซึ่งเป็นคุณสมบัติอีกประการหนึ่งของการเป็นข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการแล้ว ก็ย่อมจะก่อให้เกิดผลยุ่งยากและผิดพลาดอย่างไม่ต้องสงสัยตัวอย่างที่เห็นได้ง่ายๆ ก็คือ สมมติว่า ถ้าจะยอมให้บุคคลที่จะพึงได้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แต่มีอายุ ๗๐ ปีแล้ว เป็นต้น เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญด้วยโดยมิต้องคำนึงถึงข้อจำกัดในเรื่องอายุดังกล่าวแล้ว ก็หมายความว่า บุคคลนั้นอาจจะไปจนตลอดชีวิตก็ได้ ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกาไม่คิดว่าเป็นสิ่งที่ควรจะเป็นไปได้

คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นว่าบุคคลที่มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๙ ใช้บังคับ ย่อมไม่อยู่ในข่ายที่จะได้รับการบรรจุให้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ดังเหตุผลที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น เมื่อเช่นนี้ก็ไม่จำเป็นต้องพิจารณาปัญหาที่ ก.พ.ถามมานั้นแต่ประการใด

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๒ มาตรา ๑๔ ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีที่อายุครบหกสิบปีบริบูรณ์นั้น เว้นแต่ในกรณีพิเศษซึ่งคณะรัฐมนตรีเห็นความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ราชการอย่างยิ่ง จะต่อเวลาราชการให้รับราชการต่อไปอีกคราวละหนึ่งปีจนถึงอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ก็ได้

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการการเมือง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มกราคม ๒๕๖๒